

Publiczne propagowanie faszyzmu, nawiązanie do nienawiści

praca magisterska

Art. 256. Kto publicznie propaguje faszystowski lub inny totalitarny ustrój państwa lub nawiązuje do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych albo ze względu na bezwyznaniowość, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przepis kryminalizuje publicznie propagowanie faszystowskich lub innego totalitarnego ustroju państwa bądź nawiązanie do nienawiści na tle różnic narodowościowych i innych wyszczególnionych w dyspozycji przepisu.

Propaguje – pochwała, przedstawia w pozytywnym świetle w sposób umożliwiający dotarcie do większego grona osób, w publikacjach, na wiecach, zgromadzeniach.

Faszystowski- oparty na doktrynie skrajnie szowinistycznych, nacjonalistycznych i rasistowskich postaciach totalitarnego systemu państwowego, likwidującego wolności i prawa obywatelskie.

Inny totalitarny ustrój państwa – zbliżony do faszystowskiego, stosujący terror policyjny wobec przeciwników politycznych, likwidujący swobody obywatelskie, zwykle monopartyjny.

Nie stanowi przestępstwa cytowanie i publikowanie poglądów faszystowskich nie zawierających pochwały, wykonanie w celach naukowych, a nawet propagowanie w ramach prywatnych spotkań, dyskusji rodzinnych, towarzyskich – niepublicznych.

Nawołuje do nienawiści – publicznie wzywa, zachęca słownie, drukiem lub w każdy inny sposób sieje nieprzyjazny, wrogi stosunek do określonej grupy ludności, różnej pod względem wymienionym w dyspozycji przepisu.

Publicznie – tzn. w sposób dostępny dla większej lub nie określonej bliżej liczby osób.

Przestępstwo ma charakter formalny – jest dokonane z chwilą nawoływania do nienawiści; skutek jest obojętny.

Nie stanowi nawoływania rozpowszechnianie poglądów o negatywnych cechach osób należących do grup narodowościowych, etnicznych itd., jeżeli nie wiąże się z tym nawoływanie do wytworzenia niepożądanych emocji.

Przestępstwo to ma charakter umyślny; może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim.

Przez faszyzm należy rozumieć doktrynę historycznie zrealizowaną w postaci faszyzmu włoskiego i hitleryzmu w Niemczech, która zawiera w sobie hasła i poglądy skrajnie szowinistyczne i rasistowskie, a w zakresie ustroju państwowego system totalitarny oparty o monopartyjny system polityczny, likwidujący wolności i prawa obywatelskie, stosujący policyjny terror wobec przeciwników politycznych. Przestępstwo to musi być popełnione ze szczególnie zabarwionym zamiarem wyrażania aprobaty dla faszyzmu. Nie jest więc propagowaniem faszyzmu cytowanie i publikowanie artykułów i książek autorów gloryfikujących lub propagujących faszyzm, jeżeli ich publikacja miała inne cele niż propagowanie faszyzmu (zwłaszcza poznawcze).

Nie jest też przestępstwem niepubliczne propagowanie faszyzmu, np. w gronie rodzinnym lub towarzyskim, na seminarium naukowym czy w prywatnej rozmowie.

Propagowanie innego totalitarnego ustroju państwa dotyczy ustrojów porównywalnych z faszyzmem. Kontekst historyczny

powstania tego fragmentu przepisu (jest on uregulowaniem nowym k.k., jako że k.k. z 1969 r. kryminalizował tylko publiczne pochwalanie faszyzmu) składania do poglądu, że chodzi tu o totalitaryzm komunistyczny w jego wydaniu stalinowskim lub wzorujący się na tej odmianie totalitaryzmu, a nie np. o historycznie znane utopijne doktryny totalitarne, takie jak np. propagowanie w „Państwie” Plutona. Czy też znane w innych regionach świata fundamentalizmy religijne.

Trzeba pamiętać, że art. 256 k.k. powinien być interpretowany z uwzględnieniem art. 13 Konstytucji RP.

Artykuł 256 k.k. zawiera też typ przestępstwa „nawoływanie do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych albo ze względu na bezwyznaniowość”. W porównaniu z art. 272 k.k. z 1969 r., który mówił nie o nawoływaniu do nienawiści, lecz do „waśni na tle różnic narodowościowych itp.” – przepis art. 256 k.k. jest ujęty bardziej enigmatycznie. Nawoływanie do nienawiści jest bowiem nawoływaniem nie do określonego zachowania się (np. do pogromu), lecz do określonej emocji. Przy takim ukierunkowaniu nawoływania jest też niezrozumiałe, dlaczego ustawodawca nie przewiduje kary po prostu za wywołanie nienawiści. W ten sposób przepis nie obejmuje rozpowszechniania poglądów o negatywnych cechach pewnych grup ludzi (np. rozpowszechniania poglądów antysemitycznych), jeśli nie polegało to na nawoływaniu do nienawiści, nawet jeżeli sprawca chciał taką nienawiść wywołać lub godził się na to.

Publiczne propagowanie faszyzmu oraz nawoływanie do nienawiści stanowią poważne zagrożenie dla porządku demokratycznego, praw człowieka oraz bezpieczeństwa społecznego. **Faszyzm jako ideologia totalitarna** opiera się na kulcie siły, skrajnym nacjonalizmie, odrzuceniu pluralizmu oraz systematycznym wykluczaniu i dehumanizacji określonych grup społecznych. Jego publiczne propagowanie oznacza rozpowszechnianie treści, symboli, haseł lub idei, które gloryfikują lub usprawiedliwiają ten system oraz jego historyczne lub

współczesne odmiany.

Nawoływanie do nienawiści polega na **publicznym podżeganiu do wrogości, dyskryminacji lub przemocy** wobec osób lub grup ze względu na ich cechy, takie jak narodowość, pochodzenie etniczne, rasa, wyznanie, bezwyznaniowość czy przynależność kulturowa. Tego rodzaju przekazy prowadzą do eskalacji konfliktów społecznych, utrwalania stereotypów oraz normalizacji agresji w debacie publicznej. W skrajnych przypadkach mogą skutkować realnymi aktami przemocy, wykluczenia i prześladowań.

W kontekście prawnym publiczne propagowanie faszyzmu oraz nawoływanie do nienawiści są w wielu państwach, w tym w Polsce, **czynami zabronionymi**. Polskie prawo karne penalizuje zarówno propagowanie ustrojów totalitarnych, jak i publiczne podżeganie do nienawiści na tle narodowościowym, etnicznym czy religijnym. Odpowiedzialność karna ma na celu ochronę porządku konstytucyjnego, godności człowieka oraz zapobieganie zjawiskom, które w przeszłości doprowadziły do masowych zbrodni i systemowego łamania praw jednostki.

Istotnym elementem problemu jest granica między wolnością słowa a mową nienawiści. **Wolność wypowiedzi nie ma charakteru absolutnego** i podlega ograniczeniom wtedy, gdy narusza prawa innych osób lub zagraża interesowi publicznemu. Publiczne propagowanie ideologii faszystowskiej oraz nawoływanie do nienawiści nie stanowią wyrażania opinii w ramach demokratycznej debaty, lecz są formą przemocy symbolicznej, która godzi w podstawowe wartości społeczeństwa obywatelskiego.

Zjawiska te są szczególnie niebezpieczne w przestrzeni publicznej i cyfrowej. Media społecznościowe, fora internetowe i komunikatory ułatwiają szybkie rozpowszechnianie treści ekstremistycznych, często w sposób anonimowy. **Normalizacja języka nienawiści** sprzyja radykalizacji postaw, zwłaszcza wśród młodych osób, oraz osłabia społeczne mechanizmy

reagowania na dyskryminację. Dlatego przeciwdziałanie tym zjawiskom wymaga nie tylko działań prawnych, lecz także edukacji i odpowiedzialności platform komunikacyjnych.

Publiczne propagowanie faszyzmu oraz nawoływanie do nienawiści są zjawiskami sprzecznymi z zasadami demokracji, równości i poszanowania godności ludzkiej. Ich zwalczanie stanowi obowiązek państwa i społeczeństwa, realizowany poprzez prawo, edukację obywatelską oraz konsekwentne reagowanie na przejawy ekstremizmu. **Tylko świadome i odpowiedzialne podejście do wolności słowa pozwala chronić ją przed nadużyciami**, które prowadzą do wykluczenia i przemocy.

W serwisie dyplom.com.pl prezentujemy obronione prace dyplomowe, które mogą służyć za wzór do napisania własnej pracy - gdyby potrzebowali jeszcze Państwo konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](https://pisanieprac.pl) - fachowa pomoc w pisaniu prac.